

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistola Pastoralis Illustrissimi Ac Reverendissimi Domini D. Humberti Guilielmi A Præcipiano, Archiepiscopi Mechliniensis

Precipiano, Humbert Guillaume de

Lovanii, [1692]

Caput I. De Autoritate Sedis Apostolicæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39186

consiliis dissipare tempestatem; animos dissidentes componere, ad concordiam & saniora consilia compellere; noxias herbas à salutiferis secernere; inter probam atque improbam doctrinam distinguere, ne Christiana plebs sub fallaci pietatis, reformationis, & severioris Ethicæ specie præcipitetur in exitium; pacem animis dare, & cœlesti scientiâ, quæ descendit à Patre luminum, stabilire cor.

Hunc in finem visum nobis est nonnulla in Domino præscribere, non nostro solum concepta dictu, aut spiritu, sed ex ipsis Ecclesiæ Catholicæ luminibus deprompta; præsertim quæ ultimis hisce sæculis vitæ hujus noctem atque tenebras insignibus vitæ sanctioris & doctrinæ excellentioris radiis illustrarunt atque dissiparunt: ex S. Caroli, inquam, Borromæi, & S. Francisci Salesii instructionibus ac libris, quorum alterum *plura scripsisse ad Episcoporum instructionem utilissima*: alterum *scriptis cœlesti doctrinâ refertis Ecclesiam illustrasse* monemur in annuo Ecclesiastici officii penso. Ad horum doctrinam Evangelico spiritu plenam componere atque effingere Pastoralia monita certum habemus, eundem spiritum, quem ab animarum Curatoribus sibi subjectis exigebant illi, à vobis exigere: eandem intulcare disciplinam, quæ nemini non debet esse cordi, & nulli bono potest esse gravis. Deus conatus nostros fortunet & prosperet, quæque ipsius, cui studemus unicè, tum honori, tum gloriæ potissimum serviunt, inspiret.

C A P U T I.

De Authoritate Sedis Apostolicæ.

STetur Ecclesiæ ac Pontificum Romanorum Constitutionibus & Decretis tam in dogmatis quæ ad fidem, quam quæ faciunt ad mores. Ad hanc amissim falli nesciam exigamus omnia, quæ scripturi vel dicturi sumus.

Ab his, non dicimus abire, sed vel ad latum unguem desciscere religio esto. Procul absint exceptiones frigidæ, aut veterariæ cavillationes, aut distinctiones juris & facti, sensuumque, damnatarum omnium propositionum excusatrices, quibus eorum authoritas vis ac robur eludatur. Nemo pro libidine detorqueat, aut sensus illis affingat alienos. Nec calamo, nec ore verbum ullum excidat erga Sedem Apostolicam vel
inju-

injuriousum vel minus reverens. Pari cum voluntate suscipiamus, sive cum quædam sancit præjudicatis nostris opinionibus faventia, sive cum definit contraria. Aliàs non tam audire dicendi sumus cœleste oraculum, aut Apostolorum Principem Petrum Pontificis ore loquentem, ut audire se profitebantur olim Patres Sanctissimi, quam affectus nostros, animorumque morbos. Quem in Leone Primo venerabantur illi Spiritus sancti afflatum, nos in ejus successoribus veneremur. Non illi magis, quàm his promissus erat divinus ille spiritus, qui quos agit falli non sinit.

Ad hanc omnium animis ingerendam altius erga supremum Christi in terris Vicarium reverentiam, juverit frequenter ruminare, & profundè memoriæ insculpere melliflui Doctoris plena Majestate verba de Romano Pontifice non minus verè, quàm magnificè pronuntiantis, quod sit
** Sacerdos magnus, summus Pontifex, Princeps Episcoporum, Hæres Apostolorum, Primatu Abel, Gubernatu Noe, Patriarchatu Abraham, Ordine Melchisedech, Dignitate Aaron, Auctoritate Moyses, Judicatu Samuel, Potestate Petrus, Unctione Christus: nec modo Ovium sed & Pastorum unus omnium Pastor.*

Si personas tot atque tantas in uno Romano Pontifice cum Bernardo omnes suspicerent, si Constitutiones ejus ac decreta omnia pari alacritate & sinceritate tamquam à Spiritu Sancto dictata, tamquam à summo Apostolorum vertice divinitus perscripta, cum Patribus sextæ Synodi expansis manibus amplecterentur; nemo quidquam exciperet, cavillaretur nemo, cessaret magna ex parte contentionum, turbarum & criminationum materia: non audirentur ampliùs invidiosa nomina: evellerentur è multorum animis suspensiones sinistrae: quas nec improbables, nec injustas facit quorundam tergiversatio, Decretis Pontificum, quâ parte de libri cujusdam sensu pronuntiant, detrectantium subscribere, & cum aliqua nominis sui jactura reculantium. Non reperirentur posthac, qui dicerent sub dolosis cineribus igniculos delitescere, in funestum Ecclesiæ, nisi Deus averterit, prorupturos incendium. Hoc gravissimum mutux concordix obstaculum quid est, quo minus quam primum tollant, si sunt, quales se prædicant, genuini pacis & Ecclesiæ Romanæ filii?

Hanc

** Lib. 2. de confid. cap. 8. ad Eugenium.*

Hanc tam necessariam animarum Curatoribus erga Romanum Pontificem, Sedem Apostolicam, Ecclesiam Romanam, quam † S. Franciscus Salesius ¶ *Columnam & firmamentum veritatis appellat, quæ nec fallere possit, neque falli*, observantiam quam vestrum omnium pectoribus insitam cupimus, memores Decreti Synodi Mechliniensis II. subjectis vestris gnaviter, sedulò, constanter imprimite, incultate, inculpate, & hanc nostram mentem omnibus fideliter aperite. Pronis animis hæc vestra hortamenta excipient, ut sunt erga Sedem Apostolicam pii, & experiemini in aliis rebus omnibus vobis ipsis obsequentiores, si vos ipsi viderint exemplo obedientiæ debite prælucentes.

C A P U T II.

De Libris prohibitis generatim.

Libros ab Apostolica Sede proscriptos nec penes se quicumquam vestrum habeat, nisi cui fortè justis de causis concessa est Facultas, nec in suorum manibus versari ulla tenus patiat; nedum, quod ab insigni flagitio Orthodoxus nemo excusaverit legendos obtrudat ipse, jam non bonus Pastor, sed Lupus. Quæ de re consuli possunt potissimum gravissima S. Caroli Decreta, tum in Concilio Mediolanensi I. tum in * III. condita; ubi SS. Præsul gravissimis pœnis sibi subiectos adigit, ut ejusmodi libros, si qui fortè nacti fuerint, mox in manus Episcopi, aut pravitatis Hereticæ Inquisitoris consignent. Et sanè nihil potuit statui equius. Quid enim tantopere depravat hominum mentes, quam librorum noxiorum lectio? Non aliundè faciliùs perniciosæ doctrinæ venenum bibitur, nec altiùs subit incautorum animos: præsertim cum non propinetur apertè, sed miro cum artificio, & sub obscura quadam ambage verborum, quæ plurimùm uti amant malarum mercium propolæ. Ubi regnat sæpius meretricia eloquentia quæ nihil fundit nisi rosas & lilia, quas interserpat subtiliter aconitum; ubi inter sententiarum optimarum gemmas noxius & penè inaspectibilis pulvis inspergitur, malignâ manu temperatus ad lentam, eoque interdum certiozem, legentium perniciem. Non

† *Præfat. in libro de amore dei circa finem.*

¶ *Tit. 17. cap. 2.*

* *Part. I. tit. 4.*